

«Kdaj si ga pa videla?» je vprašala zopet, ko je odšel gospodar. Deklica je še zmeraj molčala in se ni ganila oprta s čelom ob mizo, zato jo je nalahko vzdignila:

«Ali je govoril s teboj?»

Pogledala je mater z rosnimi očmi in odmajala z glavo.

«Zakaj pa si gledala za njim, ali si ga danes prvokrat videla?»

Hči je potrdila, in ker se je vrnil skrbni gospodar, sta utihnili.

«Je že menda za hribi, tudi hlapec ga ni videl. Bog daj, da bi ga ne bilo več blizu. Zdaj pa spat, Magdica, in ti tudi, Franček! Danes ne hodi s hlapcem, pojdita oba v hram!»

Ko sta ostala sama, je rekla žena:

«Kdo bi neki bil? Mlad je še in navidez ni napačen. Le bled je in nekako izgubljen.»

«Vrag ga že pozna! Nekakšen škric je, ki bi rad zmotil deklino. Tudi ni iz naših krajev in gotovo ni dosti prida.»

«Pa na pol gosposki je bil oblečen, in tudi umazan ni bil. Veš, kaj mislim? Če so črnošolci na svetu, morejo biti zares takšni.»

Žena je vprašaje pogledala moža, ki je sedel na posteljo.

«Hodi, hodi! Ne bodi nora kot Paničeva Bara! Pa naj bo že tako ali tako, meni se zdi vseeno znan,» je končal gospodar in ugasnil luč.

(Dalje prihodnjič.)

I. A. Krylov-B. Vdovič:

Svinja.

Zaneslo svinjo na gosposko je nekoč dvorišče.
Okoli kuhinj in konjušenj se je tam smukala,
prebredla blato vse je in gnojišče,
v pomijah do ušes se je do sita nacmokala,
a iz gosti domov prišla
je svinja, kakor je bila.

«No, pujsa, kaj si lepega tam zapazila?»
povpraša jo pastir;
«saj govori se venomer,
da biserov, zlatá je pri bogatih kot nikjer
in da povsod je v hiši sama svila.»
«Bosa je ta!» je svinja zakrulila;
«bogastva nisem tam nikakega zaznala,
povsod je samo blato in gnojišče,
in vendar sem domala
ondù izrila
skor vse dvorišče.»